

Universitätsbibliothek Paderborn

**Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator
communiter resurgit ad justitiam.**

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

An juxta Decretum Alexandri VII. in administratione Sacramenti
Paenitentiae Consessarius contentus esse debeat attritione, sine omni Dei
propter se dilectione concepta?

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

sunt, ac per hoc determinatu plerumque difficiliora, securius licebit descendere. Hoc unum nunc dico : hujus sicut & aliorum Sacramentorum finis animarum est salus, cui proinde eorum administratio debet congruere, & ex qua haec necessitas praeципue est metienda, sic ut potius nullitatis periculo Sacramentum, quam salutis discrimini anima exponatur.

C A P U T X V I .

An iuxta Decretum Alexandri VII. in administratione Sacramenti Pænitentiae Confessarius contentus esse debeat attritione, sine omni Dei propter se dilectione concepta?

Hoc eodem numero 270. ut vidimus superiori capite, dubium juris vult esse Appendix : *An requiratur Attritio ex charitate, vel sine charitate, tunc cum attritio, inquit, cum charitate sit materia certa, & sine charitate solum probabilis & dubia, sequitur ex doctrina hujus Auctoris contra Decretum Alexandri VII. quod hac Minister contentus esse non posse.*

Quodnam hoc sit decretum, aliud cogitare non potui, quam illud ab eodem Ponti-

Pontifice datum Feriâ 5. die 5. Maii,
 Anno 1667. quo ad servandum pacis
 vinculum, quam propter quorundam hinc
 inde contentiones circa hujus Attritionis
 sufficientiam verebatur conturbandam:
 Præcipit cunctis & singulis Fidelibus, quocum-
 que gradu ac dignitate etiam Episcopali & majo-
 ri, imo & Cardinaliâ fulgentibus, ut si dein-
 ceps de materia Attritionis præfatae scribent vel li-
 bros aut scripturas edent, vel docebunt, vel præ-
 dicabunt, vel alio quovis modo pænitentes aut
 Scholares ceterosque erudient, non audeant ali-
 cujus Theologicæ censuræ alteriusque injuriaæ aut
 contumelie notâ taxare alterutram sententiam,
 sive negantem necessitatem aliqualis dilectionis
 Dei in præfata Attritione ex metu gehennæ con-
 cepta, quæ hodie inter Scholasticos communior
 videtur, sive afferentem dictæ dilectionis necessi-
 tam, donec ab hac Sanctâ Sede fuerit aliquid in
 hac re definitum.

Hic est Decreti tenor, quo id, quod
 nunc asserit Appendix, nec apparenter
 statuitur. Alia est enim quæstio, an di-
 cta Attritio ad Pænitentiæ Sacramen-
 tum ejusque effectùs perceptionem suffi-
 ciens sit dispositio, & alia, quid supposi-
 tâ hac de re Doctorum controversiâ, illi
 cui utraque contradictionis pars dubia est
 sit agendum. Prior jam pridem agitari

N 2   cœpta

rumque
 cendere.
 sicut &
 imarum
 ministra-
 hæc ne-
 c ut po-
 entum,
 expona-

admini-
 effarius
 omni
 i ?
 o. ut vi-
 dubium
 : An re-
 haritate,
 te sit ma-
 habilis &
 ris contra
 Minister
 iud co-
 eodem
 Ponti-

cœpta est , nec adhuc hodie lis est finita . De hac quæstione agit Pontifex , eamque vult salvo pacis vinculo inquiri , ac propterea hoc suo Decreto alterutrius contradictorii propugnatores sic singulos suam partem verbo seu scripto defendere , ut tamen oppositam partem ejusque defensores non aliquâ Theologicâ censurâ aut alterius taxent notâ contumeliæ . Quid verò durante hac controversiâ unicuique circa pænitentiæ Sacramenti ministerium agendum sit , hoc est , an dictâ Attritione nunc , pendente adhuc lite , hujus Sacramenti Minister contentus esse possit aut debeat ; (quod posterior petit quæstio) non attingit , tantùm abest ut de eo aliquid determinet .

Neque etiam ex iis quæ hîc constituit , ministrum id posse aut debere , licet inferre ; tametsi enim , quod hîc solùm constituit Pontifex , jam cuique liceat impunè suam partem defendere , hæc tamen concessa impunitas utrique parti æqualiter attributa fundamentum non est , ut quisque suam partem reputet veram , sed manet cujusque partis veritas aut falsitas ut prius , hoc est , dubia vel probabilis aut etiam certa . Dico aut etiam certa , si quis enim particulatim attentis utriusque partis

partis fundamentis (ut id possibile est) unius veritatem alteriusque falsitatem deprehendisset, hac constitutione non constringitur judicium mutare, aut de percepta veritate ambigere: satis est si oppositam sibi sententiam non alicujus Theologicæ censuræ alteriusque injuriæ notâ taxet, aut contumeliæ.

Quin & eandem quodam loquendi modo probabilem reputare debet, nempe generali illâ probabilitate, quâ omnes propositiones in Catholicorum libris paſſim permittæ censemur probabiles, ut eo modo propositio probabilis aliud non sit quâm communiter edi & defendi permissa. Hoc genus probabilitatis compatiatur secum certitudinem de opposito, neque, quod certissimum est, ad morum regulam sufficit, & multò minus ad Sacramentorum administrationem. Hanc solùm isto suo decreto dictæ attritioni tribuit Pontifex; ex quo proindè nequam deduci potest, eâdem nunc pænitentiæ Sacramenti ministrum posse aut debere esse contentum.